În smerenia Lui, judecata ia fost luată

Un aspect important pe care aș dori să-l subliniez din ceea ce am discutat anterior este necesitatea de a avea gândul lui Hristos. Domnul Isus a fost ispitit de diavolul, care i-a făcut o ofertă tentantă: *„Îți voi da toate împărățiile pământului”, *dar cu un amendament*, ”dacă te vei închina mie.”* Această încercare nu este unică pentru Domnul Isus; ea se poate întâmpla și nouă.

Observând metoda lui Satan, vedem că a venit la Domnul Isus inițial cu o ofertă. La fel procedează și cu noi – venind prin ademenire. Dacă ne câștigă cu oferte atrăgătoare, nu va mai fi nevoie să ne ispitească prin suferință. El vine întâi cu lucruri plăcute, care ne sunt ușor de acceptat. Dacă ne câștigă, nu va mai fi nevoie să folosească metode mai grele, precum suferință, deoarece ea ne poate aduce mai aproape de Domnul.

Aceasta ne demonstrează că suntem într-o luptă, într-o bătălie cu Satana, și trebuie să fim vigilenți. Suntem atrași de oferte prin pofta care există în noi, o consecință a nașterii noastre în păcat, și dacă nu suntem atenți putem cădea ușor în capcana lui. Domnul Isus a fost pus într-o situație similară, când poporul a dorit să-l facă împărat.

Vom citi câteva versete pentru a înțelege mai bine această situație și totodată atitudinea Domnului Isus față de dorința poporului. El s-a ascuns de ei, rămânând smerit. Citim din Ioan 12, de la versetul 12: *„A doua zi, o gloată mare, care venise la praznic, cum a auzit că vine Isus în Ierusalim, a luat ramuri de finic, şi I-a ieşit în întâmpinare, strigând: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel!” *Amin.

Poporul îi propunea Domnului Isus să fie împărat, dar nu în sensul pe care El îl reprezenta. Ei doreau tipul lor de împărat, o formă de conducere, dar nu o împărăție a neprihănirii, ci una conform propriilor lor așteptări. Domnul Isus s-a ferit de această dorință a poporului, care, de fapt, era o ofertă venită de la Satan. O ofertă uimitoare.

Trebuie să medităm și să ne gândim de fiecare dată când ni se fac oferte, de ce ni se fac. Este posibil ca aceste oferte să ne conducă pe un drum care duce la pierzare, prin urmare trebuie să fim foarte atenți.

Dumnezeu să ne ajute să avem atitudinea Domnului Isus și să ne ascundem când oamenii vor să ne ridice în slăvi, să ne înalțe. Nu vom căuta noi înșine laudele, pentru ca ei să ne facă împărați – nu peste un poporun popor, ci în domeniul nostru, unde suntem chemați să fim mai mari, să avem un oarecare prestigiu.

Îmi amintesc din tinerețea mea, vă voi spune o mică relatare. Lucram și aveam în jur de 29 de ani, aproape 29. Eram deja într-o poziție de conducere, eram director la o companie de transport internațional. Lucram pentru o companie mare din țară, care avea aproximativ 300 de angajați și, la rândul ei, deținea alte companii. Patronul acestei companii mari era o firmă de export internațional, o firmă importantă a României.

Nu era o companie mică, ci una de export din vremea lui Ceaușescu. Acest patron, care coordona firma mare și mă coordona și pe mine cu firma de transport, a ajuns ministru al comerțului, o poziție foarte înaltă în guvernul României. El, devenind ministru, și-a ales câteva persoane din compania sa pentru a-l însoți în zona guvernării, în minister.

Dintr-un punct de vedere omenesc, a procedat normal, a dorit să se înconjoare de oameni loiali. Am fost tentat să renunț la poziția pe care o aveam, care, deși era considerabilă, părea mică în comparație cu cea care mi-ar fi putut fi oferită. Îmi amintesc clar că nu m-am gândit nici măcar o clipă să mă îndrept spre acea zonă. Eram conștient de pericolele pe care le presupunea implicarea în domeniul guvernării. Dumnezeu m-a protejat de această ispită.

Acel om a fost ministru al comerțului pentru doar șase luni. Mandatul său nu a durat mult, iar apoi a fost nevoit să se întoarcă la compania sa. Nu sunt la curent cu soarta colegilor săi sau a celor pe care i-a recrutat; nu am urmărit aceste detalii îndeaproape, dar sunt conștient că multe pot să se întâmple în viețile noastre atunci când cădem pradă ispitelor lui Satan.

Ar trebui să ne străduim să urmăm exemplul Domnului Isus, să ne asemănăm cu El. Să ne dorim să învățăm mai multe despre Domnul Isus, să înțelegem cum să trăim așa cum a trăit El. Vom deschide cartea Faptele Apostolilor, capitolul 8. Vom începe cu versetul 29 pentru a înțelege contextul: *Un înger al Domnului a vorbit lui Filip, şi i-a zis: Scoală-te, şi du-te spre miazăzi, pe drumul care pogoară spre Ierusalim la Gaza, şi care este pustiu.*

Filip s-a sculat şi a plecat. Şi iată că un Etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a Etiopienilor, şi îngrijitorul tuturor vistieriilor ei, venit la Ierusalim ca să se închine, se întorcea de acolo, şi şedea în carul lui, şi citea pe prorocul Isaia.

Duhul a zis lui Filip: Du-te, şi ajunge carul acesta! Filip a alergat, şi a auzit pe Etiopian citind pe prorocul Isaia. El i-a zis: Înţelegi tu ce citeşti? Famenul a răspuns: Cum aş putea să înţeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva? Şi a rugat pe Filip să se suie în car, şi să şadă împreună cu el.

Locul din Scriptură, pe care-l citea, era acesta: El a fost dus ca o oaie la tăiere; şi, ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, aşa nu Şi-a deschis gura; în smerenia Lui, judecata I-a fost luată. Şi cine va zugrăvi pe cei din timpul Lui? Căci viaţa I-a fost luată de pe pământ. Famenul a zis lui Filip: Rogu-te, despre cine vorbeşte prorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul?

Atunci Filip a luat cuvântul, a început de la Scriptura aceasta, şi i-a propovăduit pe Isus.

Aici este esențial să observăm că Filip a propovăduit pe Isus, cunoscut și ca Domnul Isus. Despre Domnul Isus se spune că *„în smerenia Lui, judecata i-a fost luată”*. Acest cuvânt, *smerenia*, ne aduce aminte de Iosif din Vechiul Testament, care a trecut prin multe încercări înainte de a fi înălțat de Dumnezeu.

Iosif, în timpul detenției sale, a interpretat visele pitarului și paharnicului lui faraon. I-a cerut apoi paharnicului să-i amintească de el lui faraon odată ce va fi reinstaurat în funcția sa, sperând astfel să fie eliberat din închisoare. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a permis ca paharnicul să-l ajute pe Iosif în acest mod, deoarece avea un alt plan pentru el.

În cazul Domnului Isus, citim că *„A fost dus ca o oaie la tăiere, și ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, așa nu și-a deschis gura”*. El nu a căutat să-și câștige favorurile oamenilor sau să-și justifice cauza, ci a lăsat voia lui Dumnezeu să se împlinească, chiar și în momentele de judecată nedreaptă.

Filip l-a propovăduit pe Domnul Isus pentru ca famenul să învețe să iubească și să dorească să trăiască așa cum a trăit El. Despre famenul etiopian, deși Scriptura nu mai menționează nimic despre el, tradiția istorică sugerează că a murit ca martir. L-a primit pe Domnul Isus și, deși odinioară era un prinț, un șef al zonei de guvernare, un ministru al finanțelor, nu se poate spune ce s-a întâmplat cu el de a căzut atât de jos, de a ajuns să fie martirizat. A ales să fie ca Domnul Isus. Slavă Domnului!

Dacă dăm o pagină înapoi și citim din Faptele Apostolilor, capitolul 8, ne întoarcem la ideea că dorim să îl propovăduim pe Domnul Isus cu scopul de a învăța să trăim ca El. Diavolul vine să ne facă o ofertă, dar noi trebuie să trăim cum a trăit Domnul Isus. *Este scris*, îi răspunde Domnul Isus, și citim de la capitolul 8, versetele 4, 5 și 6: *„Cei ce se împrăştiaseră, mergeau din loc în loc, şi propovăduiau Cuvântul. Filip s-a coborât în cetatea Samariei, şi le-a propovăduit pe Hristos. Noroadele luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip, când au auzit şi au văzut semnele, pe care le făcea.” *Amin. Ce a făcut Filip? Ce trebuie să facem noi? Filip l-a propovăduit pe Domnul Isus.

Când spunem că a propovăduit pe Domnul Isus, nu ne referim doar la faptul că a vorbit despre moartea și învierea Sa. El a și înălțat pe Domnul Isus, astfel încât oamenii să-L vadă și să fie atrași de El, de frumusețea caracterului Lui. Citim versetul 12: *„Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu şi a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezaţi, atât bărbaţi cât şi femei.”* Amin.

Când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a numelui lui Isus Hristos, sau putem spune, propovăduia pe Hristos, au crezut ceea ce le-a vorbit Filip despre Domnul Isus. Au crezut că în smerenia Sa, judecata i-a fost luată. Noi avem o problemă: vrem ca judecata noastră să rămână intactă și noi, cu înțelepciunea noastră, să facem decizii și să le facem fără Dumnezeu, fără Hristos.

Să vedem cum au procedat apostolii. Citim în Faptele Apostolilor, capitolul 16, versetele 9 și 10. „*Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare şi i-a făcut următoarea rugăminte: Treci în Macedonia, şi ajută-ne! După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înţelegeam că Domnul ne cheamă să le vestim Evanghelia*.” Acest lucru nu se limitează doar la a-L propovădui pe Domnul Isus, ci implică și înțelegerea mai profundă a Evangheliei.

Pentru a ne lămuri, să ne referim la 2 Corinteni, unde Apostolul Pavel vorbește despre propovăduirea sa. În capitolul 4, el dezvăluie aspecte legate de Domnul Isus, care sunt esențiale pentru modul în care ar trebui să trăim și să vorbim despre credința noastră.

Citând de la versetul 1 la versetul 6: *„De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală. Ca unii, care am lepădat meşteşugirile ruşinoase şi ascunse, nu umblăm cu vicleşug şi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiţi de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.”*

Apostolul Pavel subliniază că Evanghelia pe care o propovăduia nu era stricată (sau coruptă).

„*Şi dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.„*

Prin urmare, Pavel nu doar că propovăduia Cuvântul lui Dumnezeu, dar îl prezenta pe Domnul Isus, despre care Scriptura afirmă că în El locuiește toată plinătatea lui Dumnezeu și că El este chipul lui Dumnezeu, oglindirea slavei Sale.

„*Căci noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voştri, pentru Isus. Căci Dumnezeu, care a zis: Să lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos.*”

Să ne gândim la ce se întâmplă când strălucește lumina. Lumina soarelui, de exemplu, când strălucește, luminează și îndepărtează întunericul din viața noastră. Așadar, noi Îl propovăduim pe Domnul Isus. Vom merge în Coloseni pentru a citi despre importanța de a-L propovădui pe Domnul Isus, și nu altceva. Acesta a fost planul lui Dumnezeu, și ne amintim cu toții că ni s-a spus să mergem și să propovăduim Evanghelia, sau să-L propovăduim pe Domnul Isus *la orice făptură*.

În Coloseni 1, versetul 15, Apostolul Pavel îl descrie pe Domnul Isus bisericii din Colosea în felul următor: *„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea.”* Domnul Isus este chipul lui Dumnezeu. Lumina Evangheliei slavei lui Hristos trebuie să strălucească arătând chipul lui Dumnezeu, sau pe Domnul Isus, care este chipul lui Dumnezeu. Și în versetul 19 citim: *„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El.”* Toată plinătatea dumnezeirii locuiește în Domnul Isus, și vom continua să citim despre aceste lucruri.

Trebuie să-L propovăduim pe El, pentru că astfel propovăduim plinătatea lui Dumnezeu. Dezvăluim toate lucrurile ascunse ale lui Dumnezeu, astfel încât oamenii să-și dorească să fie ca Domnul Isus. Tot din Coloseni 1, în versetele 28 și 29, este foarte important să reținem ce făcea Apostolul Pavel: *„**P**e El Îl propovăduim noi, şi sfătuim pe orice om, şi învăţăm pe orice om în toată înţelepciunea, ca să înfăţişăm pe orice om, desăvârşit în Hristos Isus.”*

Acest verset comunică multe lucruri. Noi îl propovăduim pe Domnul Isus nu doar pentru a fi admirați și pentru a-i cânta cântări de laudă, deși aceasta este o practică bună, ci avem un scop mai profund. Dorim să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus, să-L prezentăm la statura sau la înălțimea plinătății Lui.

Acesta este motivul pentru care Îl propovăduim pe Domnul Isus, pentru că ne străduim să ajungem să fim asemenea Lui. Aceasta este lucrarea la care se dedica Apostolul Pavel. Dacă apostolul neamurilor, Pavel, a lucrat la acest obiectiv, atunci și noi ar trebui să urmăm exemplul său. „*Iată la ce lucrez eu, şi mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.*” Amin. Dumnezeu a lucrat cu putere în Apostolul Pavel cu scopul ca Pavel să-L propovăduiască pe Domnul Isus. Am înțeles din 2 Corinteni că am primit această slujbă de la Dumnezeu, aceea de a-L propovădui pe Domnul Isus și Împărăția lui Dumnezeu.

În Efeseni, capitolul 3, descoperim mai multe despre Domnul Isus, care ne inspiră să dorim să trăim așa cum a trăit El. Avem exemplul Lui, care a fost tentat cu oferte mari, dar a rămas fidel valorilor care merită cu adevărat urmate.

Referindu-ne la Efeseni 3:14-19, citim: *„Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care îşi trage numele orice familie, în ceruri şi pe pământ, şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru.”* Este important să reținem că *„îmi plec genunchii”* reprezintă rugăciunea apostolului pentru aceste lucruri. Este o rugăciune frumoasă și puternică, și noi ar trebui să ne rugăm unii pentru alții în acest fel.

„*…aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă; pentru ca, având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să puteţi pricepe împreună cu toţi sfinţii, care este lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea; şi să cunoaşteţi dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungeţi plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” *Amin.

Conform Faptelor Apostolilor capitolul 20, Apostolul Pavel le spune Bisericii din Efes: *„Nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.”* Planul lui Dumnezeu este ca Hristos să locuiască în noi. „*Hristos în voi, nădejdea slavei*”.

Este dorința ca caracterul lui Hristos să locuiască în noi, ca Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în noi, pentru a putea pricepe, după cum s-a citit, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea, și să cunoaștem dragostea lui Hristos care depășește orice cunoștință, astfel încât să ajungem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Am citit că în El locuiește toată plinătatea Lui Dumnezeu. Și în noi trebuie să locuiască toată plinătatea lui Dumnezeu. De aceea, este esențial să-L cunoaștem pe Hristos, să cunoaștem dragostea lui Hristos care întrece orice înțelegere. Acestea sunt lucruri pe care le-am mai citit, lucruri pe care le înțelegem cu mintea, dar cu inima ne este foarte greu să le punem în practică.

Referindu-ne la Apostolul Pavel și la propovăduirea Domnului Isus, voi mai citi o dată despre acest subiect în Faptele Apostolilor, capitolul 28, și apoi voi vorbi câteva lucruri despre Domnul Isus. Aș vrea să medităm și să luăm exemplu din viața Lui. Dacă suntem cu adevărat preocupați, pentru că ar trebui să fim, să trăim cum a trăit Domnul Isus, atunci ținta este ca toată plinătatea lui Dumnezeu să locuiască în noi.

În Faptele Apostolilor capitolul 28, citim de la versetul 22, unde este vorba despre Apostolul Pavel care locuiește la Roma. Iudeii care locuiau acolo au venit să-l întrebe despre credința

creștină, care este o temă ce stârnește împotrivire. Versetul 22 spune: *„Dar am vrea să auzim părerea ta, pentru că ştim că partida aceasta pretutindeni stârneşte împotrivire. I-au hotărât o zi, şi au venit mai mulţi la locuinţa lui. Pavel le-a vestit Împărăţia lui Dumnezeu, le-a adus dovezi, şi a căutat să-i încredinţeze, prin Legea lui Moise şi prin Proroci, despre lucrurile privitoare la Isus. Vorbirea ţinea de dimineaţă până seara. Unii au crezut ce le spunea el, iar alţii n-au crezut.”*

Apoi versetele 30-31 descriu cum Pavel a rămas doi ani întregi într-o casă pe care o închiriase și primea pe toți cei care veneau să-l vadă, vestind Împărăția lui Dumnezeu și învățând despre Domnul Isus Hristos cu toată îndrăzneala, fără nicio piedică. Se evidențiază că propovăduia cu toată îndrăzneala și fără nicio piedică viața Domnului Isus.

El vorbea despre Domnul Isus, despre frumusețea Domnului Isus, sau frumusețea caracterului său. Aceasta este misiunea la care lucrăm, pe El Îl propovăduim noi. Aceasta este slujba noastră, așa cum a fost și slujba Apostolului Pavel și așa cum ar trebui să fie și slujba noastră. Dar pentru a-L propovădui cu adevărat, trebuie să trăim conform învățăturilor Sale, pentru că altfel am putea să-L propovăduim fără să trăim după cuvintele Sale.

Vom deschide la Ioan capitolul 5, care reprezintă unul dintre aspectele dificile pentru noi. Aici începe lucrarea lui Dumnezeu cu noi, aceasta este etapa în care trebuie să ajungem fiecare. Acesta este începutul vieții noastre de credință împreună cu Dumnezeu, cu Domnul Isus.

Referindu-ne la Ioan 5, vedem un atribut al Domnul Isus care a fost propovăduit de Filip, de apostolul Pavel, cât și de ceilalți apostoli. Ei au propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu, Evanghelia sau pe Domnul Isus. Cei care vor citi cu atenție Faptele Apostolilor vor observa că atunci când se face referire la Evanghelie, la Cuvântul lui Dumnezeu și la Domnul Isus, este vorba despre același lucru.

Toți apostolii au urmat același drum, făcând ucenici care trebuiau să crească și să ajungă la statura Domnului Isus. Acesta este scopul uceniciei, iar apostolii au făcut ucenici peste tot unde au mers. Ei Îl propovăduiau pe Domnul Isus, arătau cum arată El, cum trăiește El și învățau oamenii să-L urmeze pe Domnul Isus.

Vom citi despre începutul vieții noastre, care este foarte important, deoarece de aici pornește viața, de aici încep lucrurile cu fiecare dintre noi. De la versetul 17 din Ioan capitolul 5 vom citi, „ „*Dar Isus le-a răspuns: Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez. Tocmai de aceea căutau şi mai mult Iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, şi Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu.”*

Este important să reținem că oamenii erau convinși că Domnul Isus se făcea deopotrivă sa uegal cu Dumnezeu. Am discutat anterior ce înseamnă să te faci deopotrivă cu Dumnezeu: este atunci când Dumnezeu are o părere, iar tu ai o altă părere, considerând părerea ta mai importantă. A te face deopotrivă cu El nu înseamnă să vii cu părerea ta la Domnul Isus și ca El, prin Duhul Său, să te convingă să cedezi, să te lepezi de tine și să lași Cuvântul să lucreze în viața ta. În schimb, este atunci când tu vii la Domnul Isus și încerci să-L înveți pe El cum stau lucrurile.

Aceasta este condamnarea pe care Iudeii o aduceau Domnului Isus. Ei voiau să-L condamne, iar Domnul Isus le răspunde la această acuzație, pe care trebuie să o reținem. Pentru că era învinuit că se făcea deopotrivă cu Dumnezeu, „*Isus a luat din nou cuvântul, şi le-a zis: Adevărat, adevărat vă spun, că, Fiul nu poate face nimic de la Sine.”* Ei Îl acuzau că dezleagă Sabatul (făcându-se astfel deopotrivă cu Dumnezeu), și că Dumnezeu este Tatăl Lui și că El este Fiul Lui, și așa mai departe. Însă Domnul Isus clarifică foarte bine: *„Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai.”*

Aceasta ne oferă o definiție clară. Așadar am putea spune că Fiul locuiește cu noi, și Tatăl cu Fiul. Pentru a înțelege ce ni se cere, să citim astfel: *„Adevărat, adevărat vă spun că noi nu putem face nimic de la noi înșine. Noi nu facem nimic decât ce vedem pe Domnul Isus făcând, și tot ce face Domnul Isus facem și noi întocmai.”* Aceasta este chemarea noastră. Când Îl propovăduim pe Domnul Isus, trebuie să propovăduim acest adevăr. Nu ne facem deopotrivă cu Dumnezeu, nu urmăm părerea noastră.

Putem învăța una sau două lecții din Cuvântul Lui Dumnezeu despre cum să nu ne facem deopotrivă cu Dumnezeu. Atunci când interpretăm învățătura Domnului și susținem că nu este așa cum este prezentată, ne punem pe picior de egalitate cu El. Este un pericol să schimbăm Cuvântul Lui Dumnezeu conform propriilor noastre păreri. În Ioan 5:30, Domnul Isus spune clar: *„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; şi judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.” *Amin.

Apostolul Pavel a propovăduit pe Domnul Isus și a învățat oamenii să trăiască după exemplul Lui. Așadar, și noi ar trebui să trăim în felul Lui. Suntem chemați să trăim la fel. Cei care au acceptat această propovăduire au fost botezați. În schimb, cei care nu au acceptat propovăduirea, conform Cuvântului lui Dumnezeu citit cu atenție în Faptele Apostolilor, au plecat întărâtați și mâniați. De exemplu, în capitolul 14 se spune că, pentru că unii nu au primit Cuvântul lui Dumnezeu, apostolii s-au îndreptat către neamuri.

Problema cu noi este că suntem de acord cu Domnul Isus și cu Dumnezeu doar în aspectele care nu ne afectează direct, care ne nu ne provoacă disconfort. Însă, când apar probleme în familie, cu rudele, prietenii sau cunoscuții, ne păstrăm propriile păreri în loc să ne aliniem cu Dumnezeu. Aceasta este atitudinea dificilă pe care mulți nu o pot accepta.

Domnul Isus nu a ales să devină împărat sau un gânditor independent, ci a ales să împlinească voia Tatălui. Iudeii căutau să-l omoare pentru că, în ochii lor, El se făcea deopotrivă cu Dumnezeu, ceea ce era considerat inacceptabil.

A se face deopotrivă cu Dumnezeu este unul dintre cele mai mari păcate, iar Dumnezeu se opune celor mândri sau celor care încearcă să se ridice la nivelul Său. Este important să înțelegem de ce Domnul Isus dorește ca noi să primim cu bucurie Cuvântul despre cum a trăit El, pentru că cel ce primește cu bucurie acest Cuvânt își începe viața în El.

Acel om este hotărât să trăiască într-o ascultare deplină față de Cuvântul lui Dumnezeu. El nu dorește să-și asume Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod neadecvat, nici să se considere egal cu

Dumnezeu. Așa cum Domnul Isus a spus: *„dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine”*, este esențial să ne lepădăm de propriile dorințe pentru a urma calea Lui. Lucrarea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt este să ne transforme astfel încât să devenim asemenea Domnului Isus.

Scopul este să ne asemănăm cu Domnul Isus, care la rândul Său este asemenea Tatălui, și astfel să dobândim chipul lui Dumnezeu. Acesta este scopul final și doar prin această transformare putem ajunge să avem în noi chipul lui Dumnezeu desăvârșit. În acest mod lucrează Dumnezeu în noi.

Vom lua în considerare un atribut al roadei Duhului, îndelunga răbdare, și vom discuta despre cum se poate ajunge la această virtute. Dumnezeu dorește ca toată plinătatea Sa să locuiască în noi, inclusiv îndelunga Sa răbdare. Cum putem atinge deci starea de îndelungă răbdare? Este necesar să urmăm calea îndelungii răbdări și să ne întrebăm cât timp ar trebui să dedicăm pentru a o cultiva.

Este interesant să comparăm acest proces cu educația copiilor care merg la școală. Scopul este ca ei să acumuleze cunoștințe, iar pentru aceasta participă la cursuri zilnic, cu excepția vacanțelor. Programul este bine stabilit, începând cu patru sau trei ore pe zi în clasa întâi, urcând la cinci, șase și chiar opt ore pe zi, în funcție de necesitățile curriculare și de cantitatea de informații care trebuie asimilată într-un timp scurt.

Dacă ne-am dedica câteva ore pe zi studiului îndelungii răbdări, cât timp am aloca acestei virtuți? Apostolul Pavel, Petru și alți apostoli, precum și noi, suntem chemați să-L propovăduim pe Domnul Isus și să-L propovăduim prin exemplul îndelungii Lui răbdări. Răbdarea este o virtute esențială. Amintiți-vă că scrie clar că *„Dumnezeu este dragoste” *și* „Dumnezeu este îndelung răbdător”*, iar noi trebuie să aspirăm să fim ca profesorul nostru, Domnul Isus.

El este îndelung răbdător și, fiindcă Dumnezeu este îndelung răbdător, Domnul Isus este asemenea Lui, deoarece în El locuiește toată plinătatea dumnezeirii. Este important să ne gândim zilnic la îndelunga răbdare. Dacă pentru o viață efemeră, care durează în medie 70-80 de ani, ne dedicăm atât de mult timp studiului – 12 ani plus facultatea, și în unele cazuri, ca în medicină, chiar până la 20 de ani – pentru a ne califica într-o profesie pe care o vom exercita poate doar 30-35 de ani, cât de mult ar trebui să studiem și să aplicăm învățăturile pentru a cultiva îndelunga răbdare?

Să ne autoevaluăm dorința de a trăi așa cum a trăit Domnul Isus, care a fost blând și smerit cu inima. Primul pas pe care trebuie să-l facem este să fim smeriți ca El. Apoi, să aplicăm învățăturile Domnului Isus în practică, învățături care ne îndrumă spre această virtute. Trebuie să le învățăm, să le păstrăm în inima noastră și apoi să le punem în aplicare.

Să ne aplecăm asupra unor cuvinte din Cuvântul lui Dumnezeu. Propovăduindu-L pe Domnul Isus, trebuie să conștientizăm că respingerea Cuvântului Său echivalează cu respingerea Lui. Să citim din *Matei, capitolul 5, versetul 21-22* și să medităm asupra acestor versete, gândindu-ne la oamenii din Vechiul Testament și la marile figuri biblice care au experimentat aceste

învățături: *„Aţi auzit că s-a zis celor din vechime: Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea sub pedeapsa judecăţii. Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său, va cădea sub pedeapsa judecăţii.”*

Meditând asupra acestor Cuvinte, să ne străduim să cultivăm îndelunga răbdare în viețile noastre. „…*şi oricine va zice fratelui său: Prostule! va cădea sub pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: Nebunule, va cădea sub pedeapsa focului gheenei.”* Amin. Domnul Isus afirmă că oricine se mânie va fi supus pedepsei judecății.

Să ne gândim ce presupune această pedeapsă a judecății și care este destinul celor care se mânie. Să ne gândim totodată ce semnificație are termenul de judecată. Este vorba despre o judecată temporară, sau una definitivă? Este esențial să ne eliberăm de mânie, să o eliminăm din viețile noastre.

În Vechiul Testament, oamenii au fost afectați de mânie, ajungând chiar să ucidă, și Cuvântul ne spune: *„Să nu ucizi! Oricine o ucide va cădea sub pedeapsa judecății.”* Totuși, Domnul Isus ne învață că nu doar actul de a ucide, ci și mânia în sine trebuie eliminată. El ne ajută să ne dezbrăcăm de acest păcat, să ne eliberăm de el.

Ne îndeamnă să ne dezbrăcăm de omul vechi, corupt de pofte înșelătoare, așa cum este scris în epistola către Coloseni: să ne lăsăm de mânie, de vorbe deșarte și altele, și să ne îmbrăcăm cu omul cel nou. Să ne îmbrăcăm cu îndelungă răbdare și bunătate, dar pentru aceasta trebuie să nu ne facem deopotrivă cu Dumnezeu. Nu putem repara haina veche cu petice noi; trebuie să renunțăm complet la ceea ce a fost și să începem de la zero.

Este adevărat că aplicarea în practică a învățăturilor Domnului poate fi dificilă. Înțelegem conceptele mari, dar adesea nu le punem în aplicare. Totuși, Dumnezeu nu ne cere să facem lucruri mărețe, ci ne confruntăm zilnic cu provocări care ne pot aduce în situația de a ne mânia în orice moment al zilei. Tot din Matei 5 citim de la versetul 38: *„Ați auzit că s-a zis, ‘ochi pentru ochi și dinte pentru dinte’, dar Eu vă spun.”* Ce înseamnă *„dar Eu vă spun”*?

Noi nu trebuie să acționăm din proprie inițiativă. Ne ghidăm după ceea ce auzim și nu căutăm să ne urmăm propria voință, ci voința Domnului Isus, care este și voința Tatălui.

*„Dar Eu vă spun, să nu vă împotriviți celui ce vă face rău, ci oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Oricui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două.” *Amin. Există multe aspecte ale vieții care sunt incluse în această învățătură.

În contextul acestor pasaje, câți dintre noi sunt vizați de îndemnul de a nu se împotrivi celui ce face rău? Să ne gândim câți sunt cuprinși aici. Toți oamenii, inclusiv copiii noștri, sunt incluși în această categorie? Putem să ne mâniem pe copii sau nu? Să reflectăm cu atenție asupra acestor lucruri.

Există un verset care ne îndeamnă, *„nu întărâtați copiii voștri”*. Deci, este clar că nu trebuie să ne mâniem pe copii. Dar cum să procedăm atunci când copilul nostru ne face rău? Este oare

ciudat să nu ne împotrivim? Avem oare suficiente instrumente pentru a acționa astfel încât să nu fie necesar să ne abatem de la Cuvântul Domnului Isus? Trebuie să urmăm ceea ce auzim. Toate categoriile de oameni sunt cuprinse aici. Și Dumnezeu ne oferă metode adecvate pentru a acționa.

Această învățătură include și pedeapsa copiilor. Este posibil să-i pedepsim. Dacă spunem că nu trebuie să ne împotrivim celui ce ne face rău, atunci cum să procedăm cu pedepsirea? În acest caz, pare că cel rău ne pedepsește pe noi. Totuși, adesea, mânia se infiltrează în pedeapsa noastră.

Mânia apare pentru că în duhul nostru ne împotrivim celui ce ne face rău. Învățătura Domnului Isus ne îndeamnă să eliminăm acest duh de împotrivire din noi. *„Oricui vrea să se judece cu tine și să îți ia haina, lasă-i și cămașa”*. Dacă urmăm Cuvântul lui Hristos, vom ajunge să avem chipul lui Hristos și să dobândim îndelunga răbdare.

Dacă începem să analizăm Cuvântul lui și să ne împotrivim, sugerând că trebuie adăugate amendamente pentru că nu acoperă întregul spectru al vieții, am sugera că Domnul Isus nu a reușit să cuprindă totul. Dar El a reușit. Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite, iar lucrările Lui sunt tot desăvârșite. Trebuie să urmăm calea Lui, care este perfectă.

Domnul Isus ne învață, *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.”* Îndelunga răbdare este o roadă a Duhului. Să căutăm deci să urmăm lucrurile Duhului. Umblați după îndelungă răbdare, lăsând-o să devină o comoară pentru noi.

Dacă nu cultivăm această virtute, ne putem întreba unde ne vom afla. Vom fi nepregătiți? Procesul este similar cu cel din școală, unde învățăm lecții, ne pregătim și apoi suntem testați, primind o notă în funcție de performanță.

Dacă, după câteva zile, primim nota 4 la examenul nostru de îndelungă răbdare, trebuie să ne întrebăm dacă am învățat și practicat așa cum trebuie sau dacă am eșuat. În școală, un elev care primește o notă insuficientă trebuie să repete examenul. Similar, în viața noastră spirituală, trebuie să perseverăm și să ne îmbunătățim.

Dacă reușim, avansăm la un nivel superior, demonstrând că am învățat ceva din îndelungă răbdare, care are multe aspecte. Trebuie să ajungem până la sfârșit, să avem îndelungă răbdare asemenea Domnului Isus. Răbdarea trebuie să-și facă lucrarea completă sau desăvârșit în noi, astfel încât să fim desăvârșiți.

Când vine ziua încercării, ar trebui să ne bucurăm, deoarece este o oportunitate de a demonstra că am studiat și că am fost prezenți la *„școală”*. Chiar dacă nu obținem întotdeauna nota maximă, este important să avem o notă de trecere.

Este important să ne amintim pilda semănătorului, care spune că îngrijorările vieții pot sufoca cuvântul pe care ar trebui să-l păstrăm în inima noastră pentru a aduce rod. Îngrijorările pot înăbuși cuvântul, împiedicându-l să devină parte din roada Duhului. Roada Duhului include îndelungă răbdare, iar scopul nostru este să avem chipul Domnului Isus. De aceea Pavel a

propovăduit despre Domnul Isus și de aceea îl propovăduim și noi oamenilor.

În Faptele Apostolilor, citim că *„în smerenia Lui, judecata i-a fost luată”*. Când se întreabă *„Cine este acesta? Prorocul? Isaia? Sau Profetul vorbește despre altul?”*, se referă de fapt la Domnul Isus. În smerenia noastră, să ne lăsăm judecata influențată de ceea ce auzim de la El, ceea ce poate părea dificil.

Acest proces nu ne privează de independență sau de dreptul de a gândi, ci dimpotrivă, ne îndrumă să gândim corect, să adoptăm modul în care gândește Dumnezeu. Domnul să vă ajute atât pe voi, cât și pe mine, deoarece fiecare dintre noi are încă propriile sale carențe.

Din propria experiență, pot spune că este posibil să ne surprindem pe noi înșine realizând că, de multe ori, pierdem din vedere necesitatea îndelungii răbdări și ne trezim că nu am manifestat-o. Și nu este vorba doar de îndelungă răbdare, ci chiar de lipsa răbdării în sine.

Este esențial ca răbdarea să-și îndeplinească rolul complet, pentru a ne dezvolta capacitatea de a avea îndelungă răbdare. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, îndelunga răbdare este roada Duhului, nu doar simpla răbdare. Amin.

Sursa: *În smerenia Lui, judecata ia fost luată* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/in-smerenia-lui-judecata-ia-fost-luata